

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntagma Iuris || Vniversi, Atqve Legvm || Pene Omnivm
Gentivm, Et || Rervm Pvblicarvm Præcipvarvm,||**

Grégoire, Pierre

Francofurti ad Mœnum, M.D.XCIX.

VD16 VD16 G 2999

2 de Ludo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97739)

De Ludo. Cap. 2.

ingratissimo hospiti, audivissimo naufragio stigmata scriberentur huiusmodi, hic ingratus hospes est, Senec. lib. 4. de Benef. c. 37. Et legum & canonum pontificum esse pariter actionem ingratul conflat, c. octava, 12. g. 2. Iure namq; Romano ingratitudinis penas ignorandum non esse proditas. nam illo ob eam reuocantur donationes, si iniurias effundat in largitorem cui donatum est, vel manus impias ei inferat, vel si infidetur, l. fin. de reuo. donat. lib. 3. ti. 86. amb. quod mater. l. his solis, C. eod. Reuocantur & ingratitudine filii emancipari in patriam potestatem, l. vni. de ingra. lib. 3. C. tit. u. 50. Chryso. in Homil. in illud, c. 1. Esau, si volueris & audieris me, & liberti in feruitem, l. 2. & fin. C. de libertis, & cor. liber. lib. 6. C. tit. 7. ca. episcopus qui manumissam. ca. liberti, & c. f. g. 12. g. 2. Idque & iure Atheniensium, Valer. Max. lib. 2. c. 1. Priuantur & filii legitima bonorum patrum successione & parentes filiorum ob ingratitudinem, & aliud quocq; capitulum, & §. can. sas, ut cum de appel. cogn. in an. §. super his quocq; de nupt. in amb. coll. 8. Clens ingratitudine aduersus patronum clientelam commissa, priuatur beneficiario praedio, c. de forma, 2. g. 5. §. 1. quibus mod. f. ca. amittit. lib. 1. f. tit. 17. Melius in §. 1. in quib. cau. f. ca. amittit. lib. 2. f. tit. 2. §. §. porro, qua fuit pri. cau. bene. amittit. tit. 2. g. d. lib. 2. Ingratos maxime puniendos esse Lilius Gregorius Giralduus propo. libello, de ingratitudinis criminis vitando, docet, & alio aduersus ingratos. Docuit & Pythagoras, symbolo *ὄμοσθους χαλιδούς μὴ ἔχειν, domesticas hirundines ne habeto*. Sicut enim illa gartulae nobilium altaris tempore, vt fructibus nostris potiantur, viuunt, autumno vero recedunt: sic ingrati, dum nostris egent, obsequiosos se ostendant, postea vero diffugiunt, eadis cum face siccat. Aristoteles summam iniuriam dicit, si quis eum laedat, qui de se bene meritus est, Aristot. lib. 1. Rhetor. ad Theo. c. 14. Et in summa omnis vit ingratu, pena dignus est, veluti improbus. Nam vt Lucianus in *ἀνδραλογίᾳ ἐπιγραμμάτων. εἰς ἀγροκότορον*. *φῶλον ἀνὴρ πρὸς ἐπὶ τὴν ἐπιμύην· εἰς δὲ ἀπὸς ἄλλων τὰς χείρας, εἰς νεῶν ἐξέχεται*. id est,

Improbis vir est dolium perforatum, in quod omnia Infundens beneficia in vanum infuderis.

Octavius Augustus Cornelium Gallum, quem ex infima fortuna ad praefecturam Aegypti prouexerat: ob ingratum & maleuolum animum, domo & prouincis suis interdixit, Sueton. in August. 17. §. c. 66. §. Aliud crimen vindictatum fere nouum Athenis Libitinaris, qui cum necessaria funerib. vendicaret, vt in hac arte grandae lucrum faceret optasse dicebatur: ideo a Demade impij voti accusatus est, & condemnatus, vt ait Seneca, lib. 6. de benefic. ca. 38. 18. §. Pro crimine capitali habitum apud Thurios, cauillationibus interpretum legum seueritatem & maiestatem distrahere: & proinde cautum, non licere, nisi prius laqueo collo circumdato, in cognitionem legis abrogandae causa prodire. Quo, si non de mutatione sancirent comitia, vincitus suspendebatur, Diod. Sic. lib. 12. Biblioth. §. Et Justinianus, l. 1. §. nostram autem, de uero. iure enuol. C. postquam digessisset in 50. libros Pandectarum iuris prudentiae se lectae responsa, & in codicem alium Caesarum leges, sanciuit nullis iuris peritis in posterum licere iuri illi commentarios verbosos applicare paratida tantum permittens. Iussitque legum codices, non per signorum captiones, vel per compendiosa aenigmata leges conscribi a librariis, sed per literarum consequentiam, d. l. 1. §. ne autem. Imposita & pena librariis hec non seruantibus criminalis, & ciuillis aestimatio in duplum domino, in proce. P. §. illud autem. Sicut Basilus Imperator Orientis, animaduertens occasionem malefici prauis hominibus eo dari, quod numeri, quibus verbi gratia, semis, sextans, vncia, & similia designabantur per notas recepta antiquitus consuetudine scriberentur, loco notarum literis vt iussit, quas etiam rustici legere possent: & de suo sumtus in chartas, literas, atq; scribas ipse suppeditauit, lib. 1. iuris Orient. in constitut. Basilii, titu. *περὶ ἐπιμύων τῶν ἀειδύων*, id est, de notis numeror.

- 20. §. Argui t Lacedaemonios accularunt quod Apollini Pythio consueti sacra non peregerint, eisque indixere bellum, Diod. Sic. d. lib. 12. §. Pompeianus t in insulam relegatus, & occisus a Domitiano, quod acceperat eum regnaturum, quodque orbem terrae perquam in pariete cubiculi haberet, quodque Liuium studiose luderet. §. Maternumque t Sophistam idem Domitianus occidit, quod in Tyrannum exercendi sui causa declamasset, vt refert Xiphilinus ex Dione, in Domitia. §. Tanta t superstitio olim Atheniensium, vt si quis scobem excuteret ex Heroo, eam morte mulctarent, & l. lib. 3. de var. hist. c. 17.

- 1 Ludus quid, & eius diuisio generalis, differentiaque a ioco.
- 2 Ludo & ioco quando utendum.
- 3 Sollicitudines interdum remittendas. 4. & 5.
- 6 Remittenda, non omittenda grauius opera.

Ludus dicitur, quod serium t non est: sic enim opponuntur. t. apud Horatium, 1. Saty. saty. 1.

Sed tamen amoso quar amos seria ludo. Proprie ludus in facto, vt iocus in verbis nō seriis, vt notauit Lan. Valla, lib. 4. Eleg. c. 16. et si utrumque promiscue aliquando accipiat. Ludus bonus & noxius, vt factum & verba: alius ingenio constat, alius viribus, alius versitque, alius neutris, sed forte seu alea, seu vt dicitur fortuna. §. Ludus t bonus, cum eo relaxatur animus a rebus seriis defessis. Ludo & ioco uti quidem licet, inquit Cicero, t. offic. vt somno & ceteris quietibus, ita si grauius, ceteris que rebus satisfecerimus. Et homines, idem Philipp. 2. quamuis in rebus turbidis, tamen si modo homines sunt, interdum animis relaxantur. §. Plutarchus t symbolum illud Pythagorae, *μὴ ἐδῆν πρὸς ἄλλων· cor non edendum*, explicare tradit, curas esse abigendas, nec se ipsum afficiendum esse curis. Quod & Phocylides in carminibus aureis ad monet,

μὴ δὲ μάτρω ἐπὶ πόνου· οὐδὲ μὴ μὴ δὲ φιλόν ἦτορ, Apud ignem sedentem, id est, viuentem, non debere in vanum cor mittere.

Crudele nimium & supplicij aeterni imago, excruciarī perpetuis sollicitudinibus, potissimum vanissimarum harum rerum temporalium & praeteruentium causa, gerere iustar Promethei perpetuam Aquilam iecur & cor rodentem: aut Ixionis instar, rota continue sursum deorsumque versari. §. Pessimus t & genus homicidii, sibi manus in iecere, quod is facere videtur, qui existimat se perpetuo animi & corporis motu affligere debere. Magnitudo operis opprimi vites, si remissio nulla est. Deficeret & vretur terra, si continuis aetibus torreretur, & nisi nox dici succederet: et ipsa terra sterilis, si alternis annis nō quiesceret. Et cum omnia mortalia perpetuis decrementis intercidant, perpetuis quoq; incrementis, vt subsistant & renouentur, egent, l. proponebatur, de iudiciis, P. In summa, vt ait Poeta,

Quod caret aeterna requie, durabile non est.

§. Reques t porro, est cessatio ab opere quod graue sit. Si iocus & ludus honestus, a rebus seriis, quae animum in tendunt, requies est, & veluti iudicia a quibus nunquam graues & cordati viri, loco & tempore commodo, abhoruerunt. Scripsit & ipse Cicero ioculares libellos carmine, ex quibus Fab. Quintilianus hos duos versus in nono citat,

Fundum Varro vocat quem possi mittere funda: Ni tamen exciderit, qua cana funda patet.

Fertur Socratem inter pueros atundine longa equitasse: Achillem post praelia, & citharam tractasse. Sunt & alia his exempla similia, quae praetermittito, cum hic locus parerga & trita non postuler: neque dicendorum necessitas me hic fergere pedem permittat. §. Concludo tamen, ita remittenda esse grauius opera, vt alacrior es ad ea perficienda reddamur: non autem vt illis omiffis, voluptatibus operam demus: non vt arguamur potius deposuisse, quam releuasse onus. Sic enim Olympiodorus in Platonis Phaedone, symbolum illud Pythagorae, *φορτίον συχέχασθῶν, ἡμῶν δὲ συνητηθέντων*, id est, onus simul tollito, non simul deponito, explicat, *μὴ ἐπιπύου, ἀλλὰ ἀνὰ πρὸς τὴν ἀνάγκην βάρη*, id est, non deponenda, sed vna subeunda onera.

De Alea lusu vetito, & de Aleatoribus.

C A P. 3.

Lib. II. P. titu. 5.

- 1 Lucrum damnosum aliquando interdum utile aliquibus.
- 2 Lusus non debet dici, unde crimina nascuntur.
- 3 Alea lusus, malorum & inrigorum origo, vetitius, cum pena eorum, qui ludunt & cogunt ludere. & 5.
- 4 Ludendi causam dominum ve dans, non agit iniuriarum, si verberetur: nec furti, si aliquid ei eripiat.
- 6 Alea militibus aliquando permissa postea vetita: ei addicti Germani, vt seipos luderent, a damone inuenta, & sui opprobrio ludentibus & nu. 7. 8.
- 9 Aleatores fures quare dicuntur.
- 10 Ex lusu aleatorum quot crimina oriuntur.

